

Farnady Ernő, vasdiplomás mérnök levele.

Tisztelt Egyetemi Szenátus!

Elnézést kérek, hogy vállalt feladatomnak személyesen nem tudok eleget tenni. Így levélben, vázlatosan közlöm, mit szerettem volna elmondani.

Mi voltunk az első évfolyam, akik az Egyetemvárosban kezdték egyetemi éveiket. 1952 szeptemberében, amikor először jöttünk Dudujkára, még alig állt néhány épület. Még zárt kerítés mögött, internáltak építettek az Egyetemvárost. Örömünkre ma már valóban Egyetemváros.

Minket Sályi István rektor mechanikára, professzoraink Borbély Samú és Gáspár Gyula matematikára, Petrich Géza ábrázoló geometriára, Terplán Zénó gépelemekre, mechanizmusokra, Zorkóczy Béla szerkezeti anyagokra, Kordos József forgácsolásra, Bálint Lajos technológiára, és így tovább, tanítottak. Hálás szívvel emlékszünk rájuk, és tisztelgünk szobraik előtt.

Egy tanárunkat, aki, úgy tudom, az ünnepi ülésünkön jelen van, nekünk egykori gyakorlatvezetőnket, később patronosunkat, dr. Obadovics Gyula professzort nagy tisztelettel, szeretettel köszöntjük.

Viharos időket éltünk. Tanultunk orosz is – záráskor az orosz könyvek égetéséért többet elítéltek és kizártak az egyetemről. Tanultunk honvédelmet, nyaranta gyakorlatoztunk. Hasznát 56-ban vettük, amikor az egyetemen és Miskolc városában mi tartottuk fenn a rendet. Ismét sok társunkat elítéltek és kizártak az egyetemekről. Az alma mater azonban nem feledte gyermekeit, mindenkit visszavettek az egyetemre.

1957-ben utunkra bocsájtott az egyetem. Üzemekben, hivatalokban, egyetemeken, technikumokban kezdtünk dolgozni. Az utánunk lévő évfolyamosok még biztosan emlékeznek évfolyamtársainkra, akik itt az egyetemeken tanítottak: Salánki József, Pirkó József, Nánási Tibor, Farkasné Gábri Gabriella, Orosz László.

Úgy érzem, úgy érezzük, hogy feladatunknak eleget tettünk, az egyetemünkön tanultakat hazánk javára kamatoztattuk.

Köszönöm, hogy meghallgattatok, meghallgattak.

Vivat academia! Vivat professores!